

Proloog

‘Dit slaat nergens op.’ Melanie Simpson staarde volkomen verbijsterd naar een pagina in haar grootmoeders testament. Ze had hem ertussenuit getrokken en hield hem tussen haar duim en het verfrommelde papieren zakdoekje in haar vuist geklemd.

‘Ik weet het,’ zei haar moeder, die naast haar oudere zus Kathryn tegenover haar aan de tafel zat en hoofdschuddend haar schouders optrok.

‘Ik ging ervan uit dat oma me haar huis zou nalaten en dat ik hier bij jullie in Spring Hill zou komen wonen. Ik had het willen opknappen, er mijn eigen plekje van willen maken... Daar hebben we het zelfs nog over gehad...’ Melanie kreeg een brok in haar keel en de tranen kwamen opzetten. Ze probeerde niet aan het lege bed van haar grootmoeder in het ziekenhuis te denken. Het was onvoorstelbaar voor haar geweest dat haar oma niet mee zou gaan toen ze haar spullen gingen inpakken om naar huis te gaan.

Melanie kamde met haar nagels de plukjes haar die uit haar donkere, kastanjebruine paardenstaart waren losgeraakt, naar achteren. Zij had de afgelopen drie jaar voor haar grootmoeder gezorgd en kon zich niet heugen wanneer ze voor het laatst iets aan haar haren had laten doen, of zich had opgemaakt. Maar ook nu ze voor niemand meer hoefde te zorgen, kon ze zich er niet toe zetten; ze kon ’s morgens zelfs amper haar bed uit komen.

‘Het kan ook een frisse start betekenen,’ zei haar moeder geforceerd positief. ‘Je was altijd dol op dat dorp in Florida, en een huis opknappen moet je sowieso.’

Melanie zette grote ogen op. ‘Heb je dat huis gezién?’ Ze dacht

aan het vervallen pand en ze schoot alweer vol bij het idee dat haar grootmoeder voorstelde het huis van de erfenis te kopen. Elk jaar als ze op vakantie waren in het dorp Rosemary Bay, waren ze erlangs gelopen, maar Melanie had het gemijmer om het helemaal op te knappen nooit serieus genomen. ‘Dat is een zwart gat, financieel gezien. Het kon weleens goedkoper zijn om het te slopen.’

Kathryn trok haar wenkbrauwen op. ‘Dan doe je dat toch,’ zei ze, terwijl ze een M&M uit het schaalpje pakte dat op tafel stond. Ze had het daar neergezet om Ryan, haar zoontje van twee, te belonen bij het zindelijk worden. Kathryn schoof het schaalpje naar Melanie toe, maar deze wuifde het met een betraande glimlach weg.

Melanies blik viel weer op de woorden in het testament: ... *op voorwaarde dat je de noodzakelijke reparaties aan het huis laat uitvoeren en de stijl, zoals die ooit bedoeld was, intact laat.*

‘Ik heb wel een keer tegen oma gezegd dat ik het huis heel geschikt vond om er een bed & breakfast te beginnen. Dan dagdroomden we hoe het zou zijn om het in eigendom te hebben, maar ik heb er geen moment aan gedacht dat ze echt wilde dat ik het zou kopen.’ Haar lip begon te trillen.

Toen ze voor haar oma ging zorgen, was ze alles kwijtgeraakt. Het leek wel alsof haar leven in twee delen uiteen was gevallen. Ze moest heel erg haar best doen om zich het meisje te herinneren dat uit huis ging om in de grote stad te gaan wonen en te werken bij Starcross Creative, een trendy marketingbedrijf met loungeachtige kantoren en directe toegang tot de bar op het dak.

Ze had met haar verloofde Adam in een chic appartement gewoond, in een torenflat in een gegoede wijk van Nashville. Melanie was drie jaar oud toen haar vader omkwam bij een auto-ongeluk, en het was de vurige wens van haar in rouw gedompelde moeder dat haar dochters een duurzame liefde zouden vinden.

Haar moeder was dan ook verrukt geweest toen Adam haar na een jaar verkering ten huwelijk vroeg. Achteraf bezien was het een lachertje; Melanie dacht terug aan hun diepgaande gesprekken over het stichten van een gezin, terwijl ze, professionals als ze waren en bouwend aan hun eigen geluk, door hun drukke werk-schema's niet eens de tijd hadden om voor een hond te zorgen.

Maar toen werd haar oma ziek en veranderde alles.

Melanie haalde adem en wreef over haar slapen. 'Die erfenis is nauwelijks voldoende om kosten van de reparaties aan dat huis te dekken.'

Naar verluidt was het huis van Ellis, zoals de inwoners van het schilderachtige plaatsje Rosemary Bay in Florida het noemden, een spookhuis. Zo zag het er ook uit. Het stond een beetje achteraf aan een versleten pad en was al decennialang te koop, wachtend op een of andere projectontwikkelaar die het zou slopen, en er hing veel bijgeloof omheen. Melanie had ooit rond Halloween in een artikel gelezen dat er achter de ramen donkere schimmen te zien waren en dat de kroonluchter in de salon uit zichzelf heen en weer ging.

Melanie herinnerde zich die luchter en ondanks de plaatselijke legende voerde hij haar terug naar blijere tijden.

'Kom eens,' had haar oma haar gewenkt. Ze was naar het raam van het oude huis gelopen en had haar handen tegen het donkere glas gelegd, tegen de zon.

Een beetje schichtig was Melanie door de met onkruid overwoekerde voortuin gelopen en achter haar grootmoeder blijven staan, achteromkijkend of er geen spookachtige verschijningen waren die haar de stuipen op het lijf wilden jagen. Ze legde haar handen tegen het raam en rilde toen ze naar binnen tuurde in de oude salon.

'Vind je die kroonluchter niet beeldschoon?' fluisterde haar oma dromerig.

Melanie tuurde naar de enorme kroonluchter met geslepen

glazen hangers, die aan het plafond hing als een griezelige versie van de luchters op de *Titanic* in het herenhuis van Gatsby. ‘Heel mooi,’ zei ze ademloos, vanwege de vervallen grandeur van de kamer. ‘Als je van spoken houdt, tenminste,’ voegde ze er zachtjes aan toe.

‘Boe!’ riep haar oma met twee handen op Melanies schouders, zodat ze een ijselijke kreet slaakte. Die was vermoedelijk te horen op de zeilboten in de turquoisekleurige baai die achter het huis op het strand spoelde. ‘Sorry,’ zei oma, die een lachbui kreeg. ‘Ik kon het niet laten.’

Toen ze een beetje bijgekomen was, had Melanie haar oma schalks aangekeken. ‘Geloof jij in geesten?’

Oma had haar zonnebril omhooggeschoven om oogcontact te maken en keek toen om naar het huis. Haar glimlach ging over in een serieuze uitdrukking. Ze knikte. ‘Geesten zijn fluisteringen uit het verleden,’ zei ze nadenkend. ‘Ze blijven alleen hangen als ze ons iets belangrijks te vertellen hebben.’

‘Denk je dat?’ Melanie zette haar handen op haar heupen en bekeek de versplinterde dakbalken, de ontbrekende houten gevelbekleding en de kapotte relingen van de veranda. ‘Ik heb gelezen dat de eigenaar van dit huis een eenzame man was, die Alfred Ellis heette. Klopt dat?’

‘Mm.’ Oma tuitte haar lippen, terwijl ze een losse ruit in de lijst terugduwde.

‘Hij schijnt hier zijn hele leven alleen te hebben gewoond, omgeven door geheimen, en eenzaam te zijn gestorven.’

‘Dat heb ik ook gehoord,’ zei oma.

‘Ze zeggen dat hij uit een rijke familie kwam, met een grote erfenis uit het succesvolle transportbedrijf van zijn grootvader.’

Oma knikte.

‘Heb je hem gekend, toen je jong was?’

‘Hij heeft het huis gebouwd en is hier gaan wonen nadat jouw opa en ik al getrouwd waren. Wij waren hier toen al weg.’

Melanie dacht hierover na, terwijl ze door een ander raam naar binnen keek. De gang was leeg en vol stof. ‘Zou hij hier rondwaren, denk je?’

Grootmoeder klopte het vuil van haar handen. ‘Misschien. Als hij iets te melden heeft.’ Ze liet haar blik over het huis dwalen, alsof ze naar bewijs zocht dat het zo was.

‘Melanie?’ Haar zus wuifde met haar hand voor Melanies gezicht en haalde haar daarmee terug uit haar gemijmer. ‘Ik weet dat het niet veel geld is, maar we willen je wel zeggen dat als je besluit aan oma’s wens te voldoen en het huis koopt, je alles krijgt wat er overblijft nadat we haar veeboerderij hebben verkocht en haar schulden hebben afbetaald. Dan kun je dat gebruiken om een bed & breakfast te openen.’

‘Dank jullie wel,’ zei ze, blij dat haar kleine familie altijd achter haar stond.

‘Wil dat bedankje zeggen dat je het huis van Ellis echt wilt kopen?’ vroeg haar moeder. ‘Een bed & breakfast is wel een uitstekende manier om weer onder de mensen te komen, Melanie. En zoals jij met mensen omgaat, zul je er heel goed in zijn.’

Melanie zweeg en dacht na. Ze keek uit het raam naar het zonnige licht van Tennessee. Toby, de man van Kathryn, was met hun peuter naar buiten gegaan, zodat zij de tijd hadden om te praten. Hij zat Ryan achterna door de tuin en het gelach van het jongetje steeg klaterend op in de lucht.

‘Je hoeft niet meteen te beslissen,’ vervolgde haar moeder. ‘Het huis is niet de enige reden waarom we je hiernaartoe hebben gehaald.’

Melanie gooide haar zakdoek in de afvalbak en draaide zich om naar haar familie. ‘Wat dan?’

‘Ik weet niet of je er klaar voor bent om nu al iets van haar te horen,’ begon haar moeder met een ongemakkelijke blik naar Kathryn. Haar zus knikte bemoedigend. ‘Oma heeft je een brief geschreven. We vonden hem tussen haar spullen in het zieken-

huis.’ Haar moeder haalde de brief uit haar tas en schoof hem over de tafel naar haar toe.

Melanies ogen werden wazig van tranen, toen ze haar naam zag staan in het zwierige handschrift van haar oma.

‘Als je er nog niet klaar voor bent, hoef je hem nog niet te lezen,’ zei haar moeder. Ze klopte Melanie op de hand en aan haar gezicht was te zien dat ze bezorgd was om haar dochter.

Melanie slikte en probeerde zich flink te houden. Ze legde de bladzij uit het testament van haar oma op tafel. Hij was een beetje gekreukeld, doordat ze hem zo stevig had vastgeklemd. Toen pakte ze de envelop.

‘Zoals mam zei, je hoeft hem niet direct te lezen,’ zei Kathryn, ‘tenzij je ons erbij wilt hebben voor steun. Ik weet hoe moeilijk het voor je is.’

Melanie streek met haar vinger over het zegel van de envelop. ‘Ik heb drie jaar lang elk moment met haar doorgebracht. Ik heb haar eindeloze geklets over de tuin aangehoord en dat ze bang was dat de fruitwormen dit jaar haar tomatenplanten helemaal zouden overnemen.’

Haar moeder grinnikte even en pakte een tissue uit de doos op de vensterbank.

‘Ze had haar lievelingskoekjes altijd rechts naast de broodtrommel staan,’ vervolgde Melanie met een snik in haar stem, ‘en naast haar bed stond een pot met briefjes van tien dollar. Ze stopte er iedere maand een paar bij, in de hoop op een dag een cruise te kunnen maken, want dat had ze nooit gedaan. En ik merk dat ik om twaalf uur ’s middags nog steeds roep: “Moet ik je helpen om naar de keuken te komen?” omdat ze dan meestal lunchte.’

‘Ik dacht wel dat het misschien te vroeg was,’ zei haar moeder binnensmonds tegen haar zus.

Melanie keek op van de envelop. ‘Het is oké,’ zei ze geruststellend, terwijl ze een traan wegveegde met de rug van haar hand.

‘Wat ik bedoel te zeggen is dat na die drie jaar met haar, de stilte oververdovend is.’ Ze pakte de brief op. ‘Het zal me troosten om haar stem weer te horen – al is het dan in mijn hoofd.’

Haar moeder kneep bemoedigend in haar hand.

Melanie maakte de envelop open. Ze rekte het, in het besef dat als ze het laatste woord van de brief had gelezen, het voor altijd stil zou blijven. Vol genegenheid keek ze naar de openingsregel en toen begon ze te lezen:

Lieve Melanie,

Ik wil wedden dat je dacht dat ik eindelijk mijn mond zou houden. En dat je je afvraagt wat ik eigenlijk nog te zeggen kan hebben dat ik niet al gezegd heb in die drie jaar dat we samen zijn geweest...

Ze legde haar hoofd in haar nek en moest door haar tranen heen lachen. Dit was zó typisch oma.

Nou, er is inderdaad nog iets. Ik wilde je zeggen dat je het goede hebt gedaan door voor me te zorgen toen ik kanker had, en dat je me erdoorheen hebt gesleept. Ik heb een lang leven gehad en ik moet jou bedanken voor de laatste drie jaar. Maar ik heb het sprankelende meisje dat drie jaar geleden met haar verhuisdozen voor de deur stond, zien verworden tot een gereserveerd, bedachtzaam iemand. Die durfal is langzaam verdwenen en ik ben bang dat ik je van jezelf heb beroofd. Ik wil dat je er goed over nadenkt hoe je die vurige meid die je was toen je hier kwam, weer terugvindt. Weet je nog wat ik tegen je zei over geesten? Als jij het leven niet bij de horens pakt en het een draai gaat geven, zal ik je achter de vodden zitten tot je er gek van wordt.

‘O, oma. Ik hoop zo dat je dat doet.’ Melanie slikte het brok in haar keel weg.

Het leven is een en al risico's, Melanie. Als je het veilig wilt houden kom je nergens, behalve daar waar je bent. Ga eropuit. Zoek het leven dat door het universum zweeft en erop wacht dat je het vastgrijpt en niet meer loslaat. En als ik er in de hemel iets over te zeggen heb, ben ik vlak bij je en duw ik het allemaal naar je toe.

Lieverd, ik hou van je. En ik zie je aan gene zijde!

Je oma

Melanie vouwde de brief op en stopte hem terug in de envelop. Nu stroomden de tranen vrijelijk uit haar rode ogen. Haar moeder gaf haar een nieuwe tissue en intussen zaten ze alle drie te snotteren.

‘En, wat ga je nu doen, lieve schat?’ vroeg haar moeder, kennelijk in een poging de stemming luchtig te houden.

Melanie zette een brede grijns op. ‘Ik ga naar Rosemary Bay en koop het huis van Ellis.’

Haar oma had het altijd bij het rechte eind gehad, en als zij dacht dat Melanie een goed leven zou kunnen hebben in het dorp waar ze samen zulke fijne herinneringen aan hadden, dan was dat wat ze zou doen. Het was tijd om een andere koers te gaan varen.

Rosemary Bay, een plaatsje aan de Golfkust

September 1956

Juffrouw Andrews, zoals men haar in het dorp kende, streek met haar sierlijke vingertoppen over de rugleuning van de bank op de Willow Pier, die uitzag over de schitterende Golf van Mexico, en ging toen naast de knappe, geüniformeerde zeeman zitten. Ze sloeg haar enkels over elkaar en streek met haar handen haar kokerrok over haar benen glad.

‘Waar denk je aan?’ vroeg ze, terwijl ze moeite deed om hem niet met haar ogen te verslinden. Na een hele zomer met elkaar te hebben doorgebracht, was ze tot de conclusie gekomen dat hij de man van haar dromen was.

‘Aan jou,’ antwoordde hij, met die glimlach vol onmiskenbare tederheid, die haar zo dierbaar was geworden.

‘Je bent vroeg,’ zei ze warm. Ze moest haar uiterste best doen om te voorkomen dat haar innige gevoelens overliepen, want als ze daaraan toegaf zou haar hart breken wanneer hij vertrok.

De aantrekkelijke zeeman die ze had leren kennen, Alfred Ellis genaamd, keek haar aan en zijn gebeeldhouwde gelaatstrekken veranderden in een blik vol brandende liefde. Zijn donkerbruine ogen gaven haar het gevoel dat ze tot op de bodem van zijn ziel kon kijken. ‘Ik wil elke minuut dat het nog kan, bij je zijn.’ Hij pakte haar hand uit haar schoot en verstrengelde zijn vingers met de hare, wat haar de adem benam.

Ze streek met haar andere hand, die een beetje trilde, over de

lichtbruine krullen van het bobkapsel dat ze vandaag had laten knippen, om er op haar best voor hem uit te zien. Ze had haar gezicht melkachtig wit gepoederd en de lijn van haar lippen vol aangezet met rode lippenstift, zoals het in de mode was. ‘Hoe laat moet je inschepen?’ vroeg ze recht op de man af, om zich voor te bereiden op de onvermijdelijke pijn die ze zou voelen als hij over de pier wegliep.

‘Over een halfuur,’ zei hij met onvaste stem.

Hij slikte en zij vroeg zich af of dat kwam doordat hij haar ging verlaten, of dat hij zenuwachtig was omdat hij naar een nieuwe bestemming ging. Hij stond op, pakte haar hand en trok haar naar zich toe. ‘Ik aanbid je,’ flapte hij eruit, wat haar een vlag van opwinding bezorgde. ‘Laten we elkaar vasthouden in deze laatste minuten. En trouw met me als ik terug ben.’

Haar moeder had haar gewaarschuwd voor de mannen die als een wervelwind door het stadje kwamen voor een kort pleziertje en dan weer net zo snel vertrokken als ze gekomen waren, om zich daarna nooit meer te laten zien. Dat was een van de nadelen van het leven in een tropisch oord. Zij had zich te houden aan de manieren die van een jongedame werden verwacht, maar in haar hart wist ze dat ze het alleen maar hoefde te vragen en dat Alfred dan bij haar terug zou keren.

‘Ik zal je zeggen hoe we het gaan doen.’ Ze keek hem recht in de ogen en dat alleen al vervulde haar met een soort vreugde die ze nooit eerder had gevoeld. ‘Stuur me een brief als je weg bent en zeg me dan nog een keer dat je met me wilt trouwen, dan zal ik op je wachten. Als je me na een aantal maanden op zee nog steeds wilt, dan moet het zo zijn.’

‘Ik wil je nu kussen. Ik hou van je,’ fluisterde hij.

Maar zij schudde haar hoofd. ‘Het zal des te zoeter zijn als je terug bent,’ zei ze met een kus op haar vingertoppen, die ze tegen zijn lippen drukte, waardoor hij zijn ogen sloot.

Hij keek haar weer aan. ‘Ik ben stapelgek op je,’ zei hij en haalde

diep adem, alsof hij haar kon opsnuiven. ‘Hoelang moet ik wachten tot ik je die brief mag schrijven? Ik wil het morgen al doen.’

‘Twee maanden,’ zei ze glimlachend. ‘Stuur me over twee maanden een brief en ik wacht een eeuwigheid.’

‘Ga je in de herfst naar die meisjesschool?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee. Ik heb besloten niet te gaan.’

Hij keek haar diep in de ogen. ‘Toch niet vanwege mij, hoop ik. Ik zal wachten als je dat wilt. Ik zal altijd op je wachten.’

Ze legde haar hand tegen zijn wang en hij sloot zijn ogen. ‘Het is mijn eigen beslissing, dat verzeker ik je.’

‘Als ik had geweten dat ik jou zou ontmoeten,’ hij schudde gefrustreerd zijn hoofd, ‘zou ik me nooit hebben aangemeld voor deze missie in Californië. Ik kan het bijna niet verdragen dat ik straks helemaal aan de andere kant van het land zit.’

‘Liefde vindt altijd haar weg naar huis,’ zei ze.

Hij kuste haar op het voorhoofd. De zon begon onder te gaan en zette de hemel in een oranjeroze gloed. Ze gingen weer op de bank zitten en praatten over van alles en nog wat, totdat hij afscheid moest nemen. En toen ze hem moest laten gaan, kon ze zich niet voorstellen hoe ze die twee hele maanden zonder hem moest doorkomen.

‘Beloof me dat je op me wacht,’ zei hij en het was aan zijn strakke kaken te zien dat hij zijn emoties verbeet.

Ze legde haar handen op de mouwen van zijn onberispelijke uniform. ‘Beloof me dat je terugkomt.’

En op dat moment wist juffrouw Andrews dat hij haar hart met zich meenam aan boord.

‘Zit er iets voor mij tussen?’ vroeg de jonge vrouw. Gabby, de huishoudster, bladerde de post door die ze uit de brievenbus had gehaald.

‘Nee, juffrouw Andrews,’ antwoordde Gabby, die onhandig met de stapel post jongleerde, omdat ze een plumeau en een stof-